

Juhász Gyula

Magyar...

Árva vagyok, szomorú, keserű árvája e földnek
 Eltaszított, kicsúfolt, porba tiporva síró.
 Árva vagyok, a világ árvája s hiába panaszlom
 Bánatomat, nem hall és nem is ért a világ.
 Mind rajtam tapos és rajtam feni bosszúja kését,
 Kiknek a cenk vaksors most diadalmat adott.
 Régi barátaim és mind, mind, akiket segítettem,
 Hogy szabadok legyenek s éljenek újra tovább,
 Mind, akikért pajzsul tartottam testemet egykor
 S ontottam pazarul véremet, ím letagad!
 Meztelenül, iszonyú láztól borzongva, úgy állok
 Az elemek viharát tűrve, mint Lear, a király!
 Hol vannak gyönyörű erdőim és hegyeim, hol,
 Szőke magyar Tisza bús bölcsője miért idegen?
 Miért hal meg zokogón, száműzve szeretteitől Ő,
 Hisz szabadságnak zúgja örök ütemét?
 Miért kellett durván leszakítgatni anyja szívéből
 Legszebb gyermekeit: drága királyi Pozsonyt,
 Büszke kuruc Kassát, kincses erdélyi Kolozsvárt,
 Váradot és Aradot s mind, aminek neve fáj?

Fáj, fáj, szörnyen fáj és már csak az éjszaka álma
 Hozza ma vissza nekem őket a bűnnek ölén.
 Hallom sóhajodat, sírok szent sírja, Segesvár,
 Hol a magyar meteor lángja a porba bukott.
 Ő e világ minden rabszolga-keserve helyébe
 Egy szabad emberiség tiszta dalát dúdolá:
 Ő szabad emberiség, hol vagy, Ádám, hova bújtál,
 Ember, mily leköpött, sárba kevert ma neved!
 Ám én esküszöm itt, szent rab sírodra, titánom,
 Még kibomol lobogód, még kicsap ősi tüzed!
 Még viharos Nemerét támaszt nyugatra, keletre,
 Északon és délen, lelked, amely a miénk!
 Jönni fog – itt az idő, mikor újra magasztos erény lesz
 Ember lenni s magyar: tisztelet és becsület!
 Addig a durva világ fájó árvája az éjben
 Fázón búvik meg csonka, hű anyja ölén
 S tiszta gyerekhittel, mint egykor régen a pásztor
 Betlehem estéjén, isteni kisded előtt
 Áhítatos szívvel dúdolja Petőfi imáját:
 „Harsány himnuszodat, százszorszent égi Szabadság!”

